

heder at befatte ſig dermed. — Befolkningen vil gribe Stikordet, Retsreform, uden at tænke paa, hvad der ligger dert. Alt dette udviklede det ærede Medlem fra Røge meget rigtigt; men det ærede Medlems Henviſning til Grundlovens §§ 71 og 74 er utilſtrækkelig; thi deri ſtaar ikke andet end, hvad jeg nævnte, og det lader ſig fortolke og anvende i Praksis paa forſtellig Maade. Det ærede Medlem fremhævede ogsaa, at hele Folketinget med Undtagelſe af Højre vilde i alt Fald indtil for et Aar ſiden beſtemt have erklæret ſig mod et ſaadant Forſlag fra den ærede Miniſters Side, ſom nu blev anbefalet af det ærede Medlem fra Stubbeſøbing (N. S. Larsen). Det ærede Medlem kunde have tilføjet, at det ærede Medlem fra Stubbeſøbing i meget høj Grad har taget Ordet netop i den Retning, jeg gør. Jeg vil blot minde om, hvorledes det ærede Medlem fra Stubbeſøbing for en halv Snes Aar ſiden interpellerede den nuværende Kultusminiſter paa Eſſercerpladsen ved Balgene og netop fremhævede, at han ſom Medlem af Proceſskommiſſionen havde anbefalet en ſaa ufolkelig Indretning af Nævnninger, men i det Foredrag, vi nu hørte af den ærede Ordfører for Forſlagsſtillerne, var der ikke i mindſte Maade Tale om dette Punkt. Da det ærede Medlem fra Røge fremhævede alle diſſe Punkter, hvori jeg fuldstændig kan ſlutte mig til ham, ſaa forekommer det mig, at den naturlige Konklusion af denne Række Præmiſer burde have været den, at ſaa bør vi ſætte Realitet ind i dette for Realitet kemiff rene Forſlag; men i Stedet derfor kommer det ærede Medlem fra Røge med en Dagsorden, der er lige ſaa kemiff ren for Realitet ſom det Forſlag, hvis Mangel paa Realitet han anfer over. Det ærede Medlem reducerer Sagen til et Tillids- eller Miſtillidſpørgsmaal til Regeringen. Jeg behøver for mit Vedkommende ikke at ſige, at jeg ikke nærer Spor af Tillid til den nuværende Regerings og ſpecielt til den nuværende Juſtitsminiſters Stilling til Retsplejen her i Danmark. Det tror jeg ikke, at man fra vor Side har mindſte Aarſag til, men her er ikke Spørgsmaal om Tillid eller Miſtillid; ſen Spørgsmaalet er her, om Tinget kan ſaa Lejlighed til at behandle Retsreformen, da det maa erkendes, og deri er jeg enig med den ærede Ordfører

for Forſlagsſtillerne, at vi ikke her i Folketinget ere i Stand til at tilvejebringe et Grundlag derfor, det udrøver ſaa ſtort et Apparat, ſaa overordentligt Arbejde og Samvirken af ſagkyndige Kræfter, at vi ikke ere i Stand til at tilvejebringe et ſaadant Grundlag, det kan kun tilvejebringes fra Regeringens Side. Derfor finder jeg det rigtigt, at man, da Juſtitsminiſteren har ſtillet det ſom Betingelſe for at komme med et Forſlag til denne Sag, ſtiller en Opfordring til ham, og at Tinget fører ſig i dette Duſte fra Miniſterens Side. Men ſamtidig dermed bør Tinget vogte ſig for at vilde Miniſteren, binde ſig ſelv og vilde Befolkningen ved at ſtille et ſaadant Forſlag uden i mindſte Maade at tage Afſtand fra det Forſlag, ſom for en halv Snes Aar ſiden forelagdes fra Miniſterens Side. Paa det ſidſte Punkt ſkal jeg ikke komme dybere ind nu, da jeg vil komme til at gaa nærmere ind derpaa, derſom Dagsordenen bliver forkaſtet og Endringsforſlagene altſaa komme til Forhandling, men overfor det ærede Medlem fra Røge vil jeg ſige, at jeg ikke kan være med til paa dette Punkt at genoptage den gamle Wiſnepolitik. Det Forſlag til en Dagsorden, ſom blev ſtillet fra det ærede Medlems Side, minder mig alt for meget om Forſlagene fra 1885 og Aarene der omkring, ſom afviste Sagerne paa Grund af Miſtillid til Regeringen i Almindelighed og til dens ſærlige Stilling overfor dette Spørgsmaal, til at jeg vil kunne ſtemme for et ſaadant Forſlag.

Kaltenſtjerne: Jeg ſkal fatte mig i ſtor Korthed efter de Udtalelſer, ſom kom fra de to ærede foregaaende Talere, idet jeg i alt væſentligt kan ſlutte mig til det meſte af, hvad de have ſagt. Naar jeg ſer paa den Dagsorden, ſom blev inbragt af det ærede Medlem fra Røge (Hørup), ſaa møder der mig ſtraks i Begyndelſen deraf det Ord „overflødigt“, „da Tinget finder det overflødigt at udtale ſin Tilſlutning til Grundlovens § 71 og § 74“ o. ſ. v.; dette Ord „overflødigt“ kan jeg aldeles ikke tiltræde. Jeg hører nemlig til dem — og jeg tror ikke, der er ſaa ſaa af dem — ſom i mange Aar have ønsket, at Folketinget ſkulde tage denne Sag op, og ſom have beklaget, at Folketinget, den Gang den forelaa i 1881,